

Hatıralar Uçup Gitmesin (4): Arkadaşım Mevlüt Küçük... *

Don't Let the Memories Fly Away (4): My Friend Mevlüt Küçük...

Ahmet Karataş**

Öz

Meslektaşımız Mevlüt Küçük'ün vefatı nedeniyle kaleme alınan makalede Sayın Küçük, insanı ve mesleki yönleriyle anılmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Mevlüt Küçük; Milli Kütüphane; Türkiye.

Abstract

In the article penned due to the passing of Mevlüt Küçük, the colleague of ours, Mr. Küçük is commemorated through his humanitarian and professional sides.

Keywords: Mevlüt Küçük; National Library; Turkey.

Sevgili dostum Ahmet Çelenkoğlu'nun telefonu geldiğinde iki anlamı vardır; ya tanıdığımız bildiğimiz bir eş dost vefat etmiştir ya da mesleki konularda dertleşmek istemiştir. Bu kez, Mevlüt Abiye vurdu piyango! Telefondaki ses, "Mevlüt Küçük vefat etti," diyordu. Belleğim yıllar öncesine taşındı ansızın. Milli Kütüphane'deki memuriyetimin başlangıcı ve kısa dönem askerliğimin henüz bittiği 1990'lı yıllar... Geçici bir süre için Aksesyon bölümüne gönderiliyorum. Müdürümüz Hasan Soyak, Açık helvalarının ortağı bir bey, Mevlüt Küçük ve birkaç arkadaştan ibaret bir şube... Aslında görevimiz, Aksesyon Bölümü'nde biriken bağış ve satın alınmış kitapların teknik işlemlerini hızlıca yapmaktı.

Müdür odasının hemen yakınında bir masa ve masada hızlıca daktilo yazan birisi dikkatimi çekti. Kültür ve Turizm Bakanlığı'ndan gelmişti. Mesut Yılmaz'ın Kültür ve Turizm Bakanı olduğu dönemde kendisine müşavirlik verilmişti. Onun için Mesut Yılmaz'ın adamı deniyordu. Mesut Bey, bakanlıktan ayrılınca Milli Kütüphane'ye gelmişti. Şube'de biriken kitapların listesi çıkarılıyor ve kataloglama bölümüne teslim ediliyordu. Birim zamanda en fazla kitap listesini, Mevlüt Abi hazırlıyordu.

Birbirimize yeni yeni ısınmaya başlamıştık. Şapkası, atkısı ve paltosu en dikkat çekici giysileriydi. İş bitimiyle birlikte, haydi arkadaşım çıkalım, derdi. Birlikte, bazen yürüyerek bazen de dolmuşla Kızılay'a inerdik. İkimiz de bekârdık. Vefat eden eşi Mersin'li idi. Eğer yanılmıyorsam Orçun isminde bir oğlu vardı. Adanalı oluşumun bu samimiyete etkisi var mı bilemem ancak zıt

* 21 Haziran 2016 tarihinde kutup-1 mesleki tartışma listesinde paylaşılan bir anı mektubunun gözden geçirilmiş halidir.

This is a revised version of a memory letter that was shared in vocational discussion list kutup-1 in June 21 2016

** Daire Başkanı. Adana Bilim ve Teknik Üniversitesi Kütüphane ve Dokümantasyon Dairesi Başkanlığı. e-posta: akaratas@adanabtu.edu.tr

Head of Section. Adana Science and Technology University Library

kişiliklerimize karşın birbirimize iyice ısınmıştık. Çoğu zaman, evlenmek üzere tanıştırılan hanımlarla görüşmelere birlikte gidiyor, Kızılay'daki Armina Pastanesi'nde bekleyip, bir süre sonra ayrılıyordum. Tavsiye edilmiş ve evlenilebilecek hanımlarla pastanede görüşme işi çoğalmış ve tercihlerinde benim görüşümü de almaya başlamıştı. Pastaneden ayrılmadan önce düşüncemi olumlu ya da olumsuz bir biçimde vücut diliyle anlatmaya çalışıyordum. Daha sonra, gün bitiminde, düşüncelerimizi sesli olarak tartışıyorduk. Nihayet ikimizin de olumlu baktığı birisiyle evlenerek, yeni hayatıma başlamış ve mutlu bir yuvanın tesisini sağlamıştı.

Milli Kütüphane günlerimiz, benim Süreli Yayınlar Bölümü'ne geçmemle birlikte hızla akmaktaydı. Bir gün, Başkanımız Altınay Hanım'ın makamına çağırmasıyla, yeni bir sürecin başlayacağını elbette bilemezdim. Altınay Hanım, durumu kısaca özetledi. Milli Kütüphane'de, yirmidört saat açık bir birim teşkil edilecektir. Bu birimin başına Mevlüt Bey'i düşündüğünü ancak kendisinin tek bir şart ileri sürdüğünü, bu mümkün olmazsa, kabul etmeyeceğini ifade ediyordu. Kısaca, Mevlüt Bey'le birlikte çalışmamı istiyordu. Sonradan öğrendiğimize göre, Bakanımız Tınaz Titiz'in lisede okuyan oğlu ya da yakını Milli Kütüphane'ye gelir ancak yeterli şartları taşımadığı gerekçesiyle hizmet almak üzere içeri giremez. Durumu öğrenen Tınaz Bey, derhal talimat verir ve Milli Kütüphane'nin herkese açılmasını talep eder. Yirmidört saat açılması ve hizmet vermesi istenen bölüm aslında liselilere tanınmış bir ayrıcalıktan kaynaklanıyordu. O günün şartlarında, bir devlet memurunun, üstelik en üst düzeyde bir amir tarafından verilen bir görevi kabul etmemesi, hem ayıp hem mümkün değildi. Anlaşılan Başkanım, gönlümü almanın yanında istekli gitmemin yollarını yapıyordu. Danışma Kaynaklarının ağırlıkta olduğu yeni bir koleksiyon oluşturuldu. Milli Kütüphane girişinin sol tarafında bulunan, sonradan Güzel Sanatlar Bölümü olan ve birkaç odadan teşekkül etmiş alanlarda, görevimize başladık. Tez zamanda ana çerçeve ortaya çıkmıştı. Mesai saatleri arasında, Ankara'daki tüm okullardan gelen öğrenciler en temel müşterilerimiz olmuştu. Hatta Adnan Ötüken İl Halk Kütüphanesi'ne ödev için giden öğrencilere "Burada yok. Milli Kütüphane'ye gidin!" telkinleri çoktan verilmişti bile... Milli Kütüphane dışında oluşan öğrenci sırası, ta Anıtkabir'den görülüyordu neredeyse! Akşam müşterileri ise, çalışacak mekânı olmayan, yersiz yurtsuz yetişkinlerdi kuşkusuz.

Eğer yanılmıyorsam bu durum yaklaşık iki yıl sürdü. Mevlüt Bey'le bu süreyi paylaştık. Birbirimizi daha iyi tanıdık. Şakacı bir kişiliğe, inanılmaz bir hoşgörüyü sahipti. Kızgınlığı uzun sürmez hemen barışmanın yollarını arardı. Gündelik hayatın işleyişinde, gerekli ve yeterli diyalogun ötesinde bir samimiyete girmeyi sevmezdi. Düzeyle ve mesafeli bir ilişkiden yanaydı. Okey, tavla ve pişti gibi oyunları sever, öğle saatlerinde oynamayı tercih ederdi. Her geçen gün çevresi genişlemiş ancak sınırlı süreleri kapsayan bir arkadaşlığın ötesine taşmasına izin vermemişti.

Bir zamanlar, Milli Kütüphane demek, mesleki fedakârlık ile eşdeğer bir kavramın adıydı. Herkes elden geldiğince, gücü ve bilgisi yettiğince fedakârlık yapmaktan kaçınmıyordu. Mevlüt Bey'le birlikte çalıştığım bu süre içinde, temel danışma kaynaklarını abartmadan söylemek gerekirse ezberlemiştim. Hangi bilgi, hangi kaynağın içinde yer alıyor, düşünmeden söyleyebilirdim. Mesai saati başladığında, danışma masasına gelen ve sırada ip gibi dizili öğrencilere verdiğimiz hizmetin yoğunluğu, o denli zor ve yorucuydu ki, her ikimizde, çoğu zaman evde, akşam yemeğini atlayıp uyuduğumuzu, ifade ediyorduk. Bölümün zorluğu ve yoğunluğu karşısında, takviye olarak birkaç meslektaşımız daha geldi. Sevgili arkadaşım Sevim Berber,

takviye güçlerden birisiydi. Şimdilerde TRT’de çalışan Sevim’le de oldukça fazla anılarımız oldu. Sevim, iyi bir meslektaş olmanın yanında, iyi bir de dosttu elbette.

Geride kalanları değerlendirmede daha bir mahir oluyor insan. Keşke, ölüm dışında daha çok anılsa geçmiş. Hayatın canlılığı, peşi sıra gelen hay huylar, gelgitler, ne yazık ki izin vermiyor daha fazlasına. Mevlüt Abinin vefatıyla başladı maziye dalışı... Rauf Bey, Selma Hanım, Mefkure Hanım, Zekayi Bey gibi niceleri geldi geçti hayatımızdan. Rauf Arısoy, esaslı bir romanın bitmemiş sayfaları gibi duruyor ortada. Masasında bulunan, ay yıldızın hemen yanı başındaki Amerikan bayrağı, sahici bir Teksaslının duruşunu yansıtıyor sanki. Hey gidi Rauf Bey. Milano’daki bir görev esnasında, yine sevgili Çelenkoğlu vermişti vefat haberini. Tanıdığım en ilginç meslektaşımı Rauf Abi.

Milli Kütüphane yıllarım, çalışma koşulları bağlamında sona ermiş, ayrılma vaktim gelmiş ancak nereye sürükleyeceği henüz belli olmamıştı. Görüşmelerimin odağında Ankara Üniversitesi vardı. Bu aşamadaki en büyük destekçilerimden birisi de Mevlüt Abiydi. *Çalışma hayatı sadece Milli Kütüphane’den ibaret değildir evlat* diyordu. Beni sürekli özendiriyordu. Nihayet Fen Fakültesi Kütüphanesi’ne naklen atanmıştım. Yeni bir çevrenin, yeni bir hayatın içine dalmıştım adeta. Ama ne dalış! Daha fazla iş, daha fazla sorumluluk...

Gözden ırak olan, gönülden de ırak olurmuş derler! Mevlüt Abi, gönlümden ırak olmasa bile, zamanın ve mekânın ruhuna uygun olarak, giderek haberleşmemiz kesiliyordu. Hatta bir ara emekli olup, herkeslerden uzaklaşmıştı. Yıllardır, emekli olmanın hayalini kuruyordu. Gidiş o gidiş! Aradan yıllar geçtikten sonra yeniden görüşmeye başladık. Arada hal hatır sormalar, kendi yörüngesinde ve doğallığında sürüyordu. Ta ki, telefon numarasının değişmesi ve “kendisine ulaşamam” derken Adanalı yıllarım başladı. Zaman, en kazançlı imge olmalı. Daima o kazanıyor, insan kaybediyordu. Her kayıp, yeni bir insana bırakıyordu yerini. Zavallı insan! An’lardan örüp kozasını, anılara konuyordu. Değerli Abim, sevgili arkadaşım Mevlüt Küçük, hatırlarımdan uçup gitti, geriye yazı kaldı yadigâr... Allah rahmet etsin...